

ПРЕДИ И СЛЕД КРЪЩЕНИЕТО - БЕСЕДИ С НОВОНАЧАЛНИЯ

ДВНАДЕСЕТА БЕСЕДА

- *Бог е твърде милостив, за да ме осъди на вечни мъки.*

- Бог и не те осъжда - ти сам осъждаш себе си!

Бог е източник на всяко добро; Той е приготвил за тебе **Царство от сътворението на света** (Мат. 25:34), ако ти пожелаеш да бъдеш добър и благочестив.

Бог не е виновник нито за греха, нито за злото. Адът е плодът на греха и той е приготвен за дявола, първоначалния подбудител на всяко зло, и за неговите последователи - също тъй неразкаяни и ожесточени, както е и самият той.

За какво - ще кажеш ти - Бог е допуснал грехът да съществува?

На това ще отговоря, че Бог, дарувайки ни разумна душа, ни е дарувал и нравствена свобода, т.е. способност да избираме по своя воля доброто или злото, по своя воля да следваме или да се противим на гласа на Небесния Отец, призоваващ ни към себе си, да заслужим вечното блаженство или да се откажем от Него.

Пред човека е живот и смърт, и кое той пожелае, то и ще му се даде (Сир. 15:17).

Свободата е най-голямото преимущество и знак на любовта, с които Бог е почел своето творение. Ако ние употребяваме Неговите дарове за зло, то вината е наша, а не Негова. Когато аз Ти давам оръжие за защита на твоя живот, не е ли това знак на приятелска загриженост от моя страна? Но ако въпреки моята воля, независимо от предупрежденията и наставленията, които съм ти дал, ти обърнеш това оръжие против себе си - ще бъде ли аз причина за твоите рани? Не следва ли по справедливост само и единствено на тебе да се припише цялата вина?

Така постъпва с нас Бог - Той ни дава свободата да правим добро или зло; но Той употребява всички средства ние да изберем доброто: наставления, предупреждения, милосърдни призови,

страшни заплахи. Той ни обсипва с милости и е готов да ни подаде помощта на Своята всесилна благодат, стига само да я пожелаем. Но Той не ни принуждава, Той уважава в нас Своите дарове.

И тъй, отхвърленият сам погубва себе си – не Бог го осъжда на вечна мъка, но той сам осъжда себе си.

На житейския път има две пътеки: едната е пътеката на добродетелта, а другата – пътеката на греха. Втората бива по-приятна и по-съблазнителна от първата, но тя води в ада, където нейните сладости ще се обърнат в горчивина. А първата пътека води в рая, където трудностите ще се обърнат в неизказано блаженство.

Няма никакво съмнение в съществуването на ада, защото в Евангелието Спасителят нееднократно споменава за неугасимия огън и вечните мъки. Нека тези, които не вярват във вечните мъки, считат себе си за по-милостиви и по-мъдри от Господа?

А и как няма да има ад? Нали неразкаяният и ожесточен грешник носи със себе си в този свят своята злоба, своята гордост, своето нечестие. Той не е обичал Бога на земята, презирал е волята Му, как пък може да Го обича там, където цялото блаженство се състои в любовта?

Във всички времена всички народи, даже и самите езичници, вярвали, че има рай и ад. Ако някой казва, че не вярва в това – такъв се старае да заглуши съвестта си, защото се бои от Божието правосъдие!

Немощният грешник, който се разкайва и вярва в своя Спасител, не се ужасява от ада. Той често прибегва към Божествените Тайнства за очистване на своята душа и смирено поверява своята участ на Този, Който умря на Кръста за всички!